

Я перервав на сім, хоч до кінця були ще спори три такі пайки про того дивного барана. Тьфу! сплонував я. Як мені прийшло на гадку, що наведені повисше характеристики мають щось в собі анальогічного з отсим поганим бараном? Не ліпше було мені повірити словам Ів. Кіпріяна, що писав колись до автора «Гармонії» оттак: «Сердечне спасибіть за Вашій присланій творы. Они цѣнній и строго науковій... я ихъ перечитувавъ вже не одинъ разъ; зъ разу не мѡгъ домѣркувати ся, яка тутъ властиво рѣчь веде ся, бо звѣстно, кожда рѣчь нова трохи причмилить чоловѣка, але коли другій разъ перечитувавъ, то чудове вражѣне пронимало мене... Теперъ по выпуску Вашои мелюдики можна вже повній образъ мати о Вашихъ вѡдкрыгахъ на поли нашои рѡднои музыки. Вашій теоріи оправданій, научній, и теперъ вже держусь ихъ при моихъ творахъ...» (Ст 14). Я переконав ся отсими словами та дивував ся тільки, як то на чоловіка заходить нераз щось лихе та пре його до вишукуваня отих дурних анальогій! *Н. Ф. Жовий.*

Кара Божя. оповидання Євгенія Ясинскаго. Сторін 19 малої піснацятки. Ціна 12 коп. Луцк, 1899. Читати, а тим паче рецензувати такі книжки, як оповидання д. Ясинського, то правдива кара божя: прочитаси і тільки плечима здвигнеш, не розуміючи, кому й для чого потрібно було писати й видавати таку нісенітницю. Чоловік Грицько піячив та бив своєю жінку, аж поки не спіткала його кара божя, а саме — як ішов він п'яний до дому, то йому з'явила ся якась марюка і перелякала його; з переляку він занедужав і лежав колодою не поміг навіть чудовний образ!, аж поки марюка не з'явилась у-друге (тепер показує ся, що то був сам Христос) — і Гриць одужав, а разом з ним одужало і все село: Гриць залишив піячити і «всі в Ляшному, дивлячись на його, кинули пити горілку. Кепське тоді житє було для Мошка в Ляшному і він перебрав ся в друге село», а потім почав коні красти. От які бувають иноді насідки переляку!... Автор очевидячки і сам вірить тому, про що оповідає, — ніже єдиним словом не пробує він як-небудь природно вияснити ту чудасію, що трапляє ся з його Грицьком: оповідає цілком серіозно і — нудно. Коли він думає, що його «кара божя» спонукає когось залишити піятику, то вельми помиляє ся: історія Грицька така наївна, видумана, не природна, що не робить

ніякого вражіння, — не перелякає навіть малої дитини, не то що досвѣдченого п'яницю.

С. Є.

Тарасъ Бульба. Повѣсть Николая Вас. Гоголя. Иллюстрованное издание. (Прилога до «Русского Слова») Львовъ, 1900. Типографія Ставропігійского Института. Ст. 189, 8°. Ціна 80 сот. Від кількох літ виходить у Львові невеличка газетка для селян «Русское Слово». Видаєть ся вона язичієм, а політичний її напрям — москвофільський. Коли москвофіли побачили, що їм на кождім кроці починає усувати ся земля з під ніг, почали сильно агітувати за реорганізацією своїх прихильників. Скликали довірочні збори, уложили програму, якої одначе доси не зважили ся чомусь опублікувати, та постановили кинути ся між народ. За всяку ціну порішили переробити наших селян на Москалів. Аби до того дійти як найскорше, порішили поперед усього навчити селян говорити по московськи. Наслідком тої постанови є власне отєя книжка. Вона надрукована по московськи. «Першу виходила частями в газеті, а тепер появилє ся окремою відбиткою. Виданє зроблено тим способом, що побіч оригінальних слів подають ся в скобках поясненя. Я випишу дещо тут із двох перших сторінок для показу, кілько таких пояснень по думці редакції «Р. Сл.» треба нашому селянинові, аби зрозумів московську мову. «А поворотись-ка (обернись-но), сынь! — Что это на васъ за поповскіе подрясники (спѡдныи священническіи одежи)? — Это были два дужіе (крѣпкіи) молодця. — Они были очень (дуже) смущены. . потушивъ глаза (очи) въ землю. — Стойте, ...продолжалъ онъ, поворачивая (обертаючи) ихъ: какія же длинныя (долгіи) на васъ свитки (верхняя одежда у южныхъ россиянь)! — Не шлепнется ли (чи не гримне, онъ на землю. — Нѣсколько шаговъ (кроковъ) назадъ. — Развѣ (хоба) на кулаки? — Начали насаживать другъ другу тумаки (штурханць. — Совѣшь спятить (зойшоль) съ ума! — А онъ задумалъ нивѣсть (незнати) что. — Почеломкаемся (поцѣлуемся)». — Як видно — спора пачка пояснень. Цікаво знати, що пишеть ся в голові селянина по прочитаню такого сорокатога текету. Російським бібліофілам поручаємо се виданє «Тараса Бульби» як куріоз, якому подібного треба би довго шукати. *В. Г.*

Лесь Мартович. Не-читальник. (Бібліотека Вид. Спільн. Ч. 23). Накладом українсько-руської Видавничої Спільн.